

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4Co/194/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212234928
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1212234928.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Anny Kašajovej a JUDr. Valérie Kleinovej v právnej veci žalobkyne: O. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXX/XX, G. F. T., zast. Advokátska kancelária JUDr. Miroslav Repka, s.r.o., IČO: 36 847 143, so sídlom Leškova 3A, Bratislava, proti žalovanému: F. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O. XXX/XX, W., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 30. októbra 2015, č.k. 15C 269/2012-383, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie prikázal do výlučného vlastníctva žalobkyne: 1/ nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, pre okres: X., obec: G. F. T., katastrálne územie: C., a to rodinný dom súpisné č. XXX postavený na pozemku parcelné č. XXX/XXX, garáž súpisné č. XXXX postavená na pozemku parcelné č. XXX/XXX, pozemok parcelné č. XXX/XXX o výmere 385 m², druh pozemku - záhrady, pozemok parcelné č. XXX/XXX o výmere 138 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcelné č. XXX/XXX o výmere 39 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcelné č. XXX/XXX, o výmere 146 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, všetko parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape vo všeobecnej hodnote 189.000 eur; 2/ pohľadávku zo zmluvy o pôžičke peňazí uzavretej s E. T. a U. T. vo výške 10.000 eur (prvý výrok rozsudku); žalovanému uložil povinnosť zaplatiť zostatok hypotekárneho úveru ku dňu 20.10.2015 poskytnutého S. W., Y..X., podľa zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.06.2003 vo výške 25.272,18 eur; a zostatok bezúčelového splátkového úveru ku dňu 20.10.2015 poskytnutého S. W., Y..X., podľa zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.9.2006 vo výške 11.632,39 eur (druhý výrok rozsudku); žalobkyňu zaviazal k povinnosti zaplatiť žalovanému na vyrovnanie jeho majetkového podielu sumu 102.102,86 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku (tretí výrok rozsudku); obe sporové strany zaviazal k povinnosti zaplatiť štátu spoločne a nerozdielne súdny poplatok vo výške 7.456,50 eur do 15 dní od právoplatnosti rozsudku (štvrtý výrok rozsudku); a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (piaty výrok rozsudku).

2. V odôvodnení tohto rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou, ktorá mu bola doručená dňa 19.12.2012 v spojení s podaním zo dňa 15.05.2013 a záverečným návrhom zo dňa 28.10.2015, domáhala vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“), z dôvodu, že po zániku manželstva so žalovaným rozvodom na základe rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo

dňa 12.03.2012, č.k. 49P 467/2011-64, právoplatného dňa 08.05.2012, sa so žalovaným nedohodli na vyporiadaní BSM. Do predmetu vyporiadania BSM zahrnula nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX vedenom Okresným úradom Bratislava, katastrálny odbor, pre okres: X., obec: G. F. T., katastrálne územie: C., a to: rodinný dom súpisné č. XXX postavený na pozemku parcelné č. XXX/XXX, garáž súpisné č. XXXX postavená na pozemku parcelné č. XXX/XXX, pozemok parcelné č. XXX/XXX o výmere 385 m², druh pozemku - záhrady, pozemok parcelné č. XXX/XXX o výmere 138 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcelné č. XXX/XXX o výmere 39 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, pozemok parcelné č. XXX/XXX, o výmere 146 m², druh pozemku - zastavané plochy a nádvoria, všetko parcely registra „C“ evidované na katastrálnej mape (ďalej všetky nehnuteľnosti spolu aj „nehnuteľnosti alebo rodinný dom s pozemkami v G. F. T.“), ktoré nadobudli na základe kúpnej zmluvy zo dňa 08.09.2008 uzavretej medzi stranami sporu ako kupujúcimi a H. C. a Y. C. ako predávajúcimi za kúpnu cenu 4.300.000 Sk. Všetky uvedené nehnuteľnosti navrhla prikázať do jej výlučného vlastníctva s podielom 100% bez povinnosti vyplatiť žalovanému vyporiadací podiel, alternatívne v podiele 2/4 pre jej osobu a 1/4 pre žalovaného, a to s poukazom na ust. § 3 Občianskeho zákonníka a zásady uvedené v ust. § 150 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že žalovaný sa k nadobudnutiu predmetných nehnuteľností pričínil nulovou mierou. Vo vzťahu k právnemu rámcu disparity podielov v spore poukázala na nález ÚS SR zo dňa 13.03.2013, č.k. I. ÚS 537/2012-37. V rámci vyporiadania BSM v širšom slova zmysle navrhla prikázať do svojho výlučného vlastníctva pohľadávku voči jej rodičom U. a E. T. vzniknutú titulom nesplatennej pôžičky peňazí vo výške 10.000 eur, a žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť zostatok hypotekárneho úveru poskytnutého S. W., Y.X..., podľa zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.06.2003 vo výške 25.272,18 eur ku dňu vyporiadania BSM, a tiež zostatok bezúčelového splátkového úveru ku dňu 20.10.2015 poskytnutého S. W., Y.X..., podľa zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.09.2006 vo výške 11.632,39 eur ku dňu vyporiadania BSM. Ďalej navrhla započítať v prospech jej podielu: polovicu zo sumy 34.555 eur predstavujúcej hodnotu investície z BSM do výlučného majetku žalovaného titulom výplaty dedičského podielu na byte na O. ulici v W. vo výške 17.277,50 eur a polovicu zo sumy 15.000 eur predstavujúcej hodnotu investície z BSM do výlučného majetku žalovaného titulom nákladov vynaložených na rekonštrukciu bytu na O. ulici v W.. V prospech podielu žalovaného navrhla započítať polovicu zo sumy 12.726,70 eur predstavujúcej hodnotu výlučného majetku vynaloženého žalovaným na majetok v BSM titulom splátok uhradených podľa zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX po zániku BSM, t.j. sumu 6.363,35 eur, a polovicu zo sumy 5.129,46 eur predstavujúcej hodnotu výlučného majetku vynaloženého žalovaným na majetok v BSM titulom splátok uhradených podľa zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX po zániku BSM, t.j. sumu 2.564,73 eur.

3. Žalovaný určil predmet vyporiadania BSM zhodne so žalobkyňou a BSM navrhol vyporiadať dvomi spôsobmi, a to: 1) všetky nehnuteľnosti v G. F. T. prikázať do výlučného vlastníctva žalobkyne a uložiť jej povinnosť splatiť zostatok hypotekárneho úveru poskytnutého S. W., Y.X..., podľa zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.06.2003 vo výške 25.272,18 eur ku dňu vyporiadania BSM a zostatok bezúčelového splátkového úveru ku dňu 20.10.2015 poskytnutého S. W., Y.X..., podľa zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.09.2006 vo výške 11.632,39 eur ku dňu vyporiadania BSM. V prospech svojho podielu navrhol započítať polovicu zo sumy 12.726,70 eur predstavujúcej hodnotu jeho výlučného majetku vynaloženého na majetok v BSM titulom splátok podľa zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX uhradených jeho osobou po zániku BSM, t.j. sumu 6.363,35 eur, a polovicu zo sumy 5.129,46 eur predstavujúcej hodnotu jeho výlučného majetku vynaloženého na majetok v BSM titulom splátok podľa zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uhradených jeho osobou po zániku BSM, t.j. sumu 2.564,73 eur. V prospech podielu žalobkyne navrhol započítať polovicu zo sumy 15.000 eur predstavujúcej hodnotu investície z BSM do jeho výlučného majetku z titulu nákladov na rekonštrukciu bytu na O. ulici v W., na ktorej sa dohodli pred súdom, alebo 2) všetky vyššie označené nehnuteľnosti prikázať do jeho výlučného vlastníctva s tým, že bude zaviazaný k povinnosti splatiť oba vyššie špecifikované zostatky úverov vo výške 25.272,18 eur a 11.632,39 eur. Vo vzťahu k vyporiadaniu zvyšku predmetu BSM (vyporiadanie prostriedkov vynaložených z výlučného majetku tohto ktorého manžela na spoločný majetok v BSM, prípadne z majetku v BSM na majetok vo výlučnom vlastníctve tohto ktorého manžela) zotrval na spôsobe vyporiadania uvedenom v bode 1) tohto odseku.

4. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že rozsudkom Okresného súdu Bratislava II zo dňa 12.03.2012, č.k. 49P 467/2011-64, právoplatným dňa 08.05.2012, bolo rozvedené manželstvo strán sporu, uzavreté dňa 12.06.1993, z ktorého pochádzajú T. deti: O. O., nar. XX.XX.XXXX, ktorá bola v

čase rozvodu plnoletá a bývala s matkou a F. O., nar. XX.XX.XXXX, ktorý bol ako maloletý na čas po rozvode manželstva zverený do osobnej starostlivosti otca. Z výpovede žalobkyne zistil, že žalovaný dostal počas manželstva služobný byt, v ktorom však nebývali, nakoľko bývali u rodičov žalobkyne v byte na Q. A. XX Q. W.. Služobný byt žalovaný vymenil za byt na L. XX Q. W. vo vlastníctve mesta, ku ktorému nadobudli spoločný nájom. Za výmenu tohto bytu vyplatili odplatu 150.000 Sk, na úhradu ktorej im požičali peniaze jej rodičia. Po výmene bytu sa doň presťahovali, bol v pôvodnom stave. V roku 2001 ho zrekonštruovali za cenu cca 300.000 Sk alebo 400.000 Sk, pričom na rekonštrukciu použili finančné prostriedky z medziúveru od F. X. X. vo výške 100.000 Sk a zo spotrebných úverov od X. X.. Spotrebné úvery splácal žalovaný a stavebný úver splácala žalobkyňa, všetky úvery splatili počas manželstva. Keďže so žalovaným boli značne zaťažení spotrebnými úvermi a stavebným úverom, rodičia žalobkyne v roku 2003 súhlasili s prevodom bytu na Q. J. Č.. XX Q. W. v ich bezpodielovom spoluvlastníctve na ňu a žalovaného kúpno-predajnou zmluvou, aby im pomohli a mohli si vybaviť hypotekárny úver 1.500.000 Sk a vyplatiť z neho všetky ostatné záväzky. Z hypotekárneho úveru, ktorý so žalovaným získala na kúpu bytu jej rodičov, napokon splatili všetky záväzky zo spotrebných úverov, a tiež kúpnu cenu záhrady v S. Q. W. (záloha kúpnej ceny vo výške 110.000 Sk bola zaplatená ešte v roku 2002). Stavebný úver z neho nesplatili z dôvodu, že sa nedal splatiť predčasne. Kúpna cena za byt na Q. A. Q. W. vo výške 1.900.000 Sk bola zaplatená rodičom žalobkyne z hypotekárneho úveru vo výške 1.500.000 Sk tak, že bola poukázaná na účet matky žalobkyne ako predávajúcej s tým, že matka následne žalobkyňu z tejto sumy previedla sumu 1.400.000 Sk na jej osobný účet v L. W., Y.X., ku ktorému žalovaný nemal dispozičné právo, nakoľko pred podpisom kúpno-predajnej zmluvy na byt sa dohodli, že peniaze sa prenechajú žalobkyňu a žalovanému na úhradu ich existujúcich dlhov. Žalovaný mal podľa tvrdení žalobkyne vedomosť o danej transakcii. Rodičia žalobkyne bývali v tomto byte aj naďalej po jeho predaji, a platili tiež za všetky úhrady, vrátane dane. V roku 2006 sa žalobkyňa so žalovaným presťahovali z bytu na L. do bytu na O. v W., ktorý žalovaný zdedil po svojom bratovi, a keďže v byte bývala aj družka porúčiteľa, ktorá bola taktiež dedičkou, vyplatili ju z jej dedičského podielu na základe hypotekárneho úveru z Q.W. Y.X., vo výške 1.000.000 Sk. Predtým, ako sa nastťahovali do bytu na O., tento zrekonštruovali z finančných prostriedkov splátkového úveru z S. W., Y.X., vo výške 500.000 Sk a z prostriedkov požičaných strýkom žalobkyne vo výške 300.000 Sk. Pri splácaní sumy 300.000 Sk žalobkyňu pomáhala aj matka. V roku 2008 sa žalobkyňa a žalovaný rozhodli predat' byt na Q. A. Q. W., aby si rodičia žalobkyne mohli kúpiť rodinný dom na vidieku, nakoľko však predmetný byt bol zaťažený dvomi hypotékami (vo výške 1.500.000 Sk a 500.000 Sk), museli záložné právo preniesť na byt na O. Q. W., ktorého výlučným vlastníkom bol žalovaný. Byt na Q. Q. W. predali za kúpnu cenu 6.500.000 Sk, ktorú im kupujúci vyplatili v hotovosti vo výške 200.000 Sk a prevodom na účet žalovaného vo výške 6.300.000 Sk. Po predaji tohto bytu kúpili so žalovaným rodinný dom s pozemkami Q. G. F. T. za kúpnu cenu 4.800.000 Sk, ktorá bola vyplatená zo sumy 6.300.000 Sk na účte žalovaného, a zo zvyšku žalovaný poukázal na účet matky žalobkyne sumu 1.650.000 Sk. Z tejto sumy financovali rodičia žalobkyne rekonštrukciu rodinného domu. V rodinnom dome Q. G. F. T. býva žalobkyňa s rodičmi a plnoletou dcérou pochádzajúcou z manželstva so žalovaným, ktorý v tomto dome nikdy nebýval. Úvery vo výške 1.500.000 Sk na kúpu bytu na Q. Q. W. a vo výške 500.000 Sk na rekonštrukciu bytu na O. Q. W. vo výlučnom vlastníctve žalovaného, spláca žalovaný. Za účelom zabezpečenia úveru vo výške 1.000.000 Sk od Q.Ú., a.s., na vyplatenie družky brata žalovaného založili byt na L. Q. W., ktorý však neskôr po rozvode manželstva so žalovaným predali a z kúpnej ceny vyplatili hypotéku vo výške 30.000 eur, pričom zvyšok kúpnej ceny si rozdelili. Žalovaný vo svojej výpovedi okrem tvrdení o výmene jeho služobného bytu za byt na L. J. Q. W. a o kúpe bytu od rodičov žalobkyne na Q. A. XX Q. W., ktoré sa zhodovali s tvrdeniami žalobkyne, uviedol, že byt na L. J. Q. W. bol zrekonštruovaný v roku 2001 z peňazí požičaných s vedomím žalobkyne od fyzickej osoby vo výške 200.000 Sk, ktoré splácal päť rokov po 40.000 Sk ročne, a tiež z peňazí zo stavebného úveru z roku 2001, ktorý si zobrali spolu so žalobkyňou. Predmetný byt zrekonštruovali za cca 380.000 Sk. Vo vzťahu ku kúpe bytu od rodičov žalobkyne na Q. A. XX Q. W. v roku 2003 dodal, že kúpna cena 1.900.000 Sk bola podľa zmluvy vyplatená vo výške 400.000 Sk vopred a vo výške 1.500.000 Sk prostredníctvom hypotekárneho úveru. Suma 400.000 Sk, ktorú sa dohodli vyplatiť v hotovosti, bola po vzájomnej dohode s predávajúcimi vyplatená v deň podpisu kúpnej zmluvy vo výške 300.000 Sk, pričom tieto peniaze mal od svojej matky titulom vyrovnania dedičského podielu po zomrelej starej mame (zomrela v roku 1995), nakoľko jeho matka sa vzdala dedičstva, ktorého predmetom bol byt na O. J. XX Q. W. v prospech jeho brata. Na rozdiel od tvrdenia žalobkyne uviedol, že o tom, že matka žalobkyne previedla zo svojho účtu na účet žalobkyne sumu 1.400.000 Sk sa dozvedel až s odstupom času pri kúpe záhrady v decembri 2003. Nebolo mu zrejmé, prečo sa to stalo a prečo išlo o výšku 1.400.000 Sk. Poznamenal, že finančné záležitosti v rodine riadila žalobkyňa, organizovala tiež kúpu záhrady v roku 2003, ktorú kúpili z týchto peňazí za kúpnu cenu

525.000 Sk. Použitie zvyšnej časti peňazí mu nebolo zrejmé, avšak pripustil že v roku 2002-2003 mali nesplatené spotrebné úvery v Slovenská X. Y..X... Zálohu na kúpnu cenu záhrady vo výške 110.000 Sk mali vyplatiť rodičia žalobkyne. So žalobkyňou boli bezpodielovými spoluvlastníkmi bytu na Q. A. Q. W. od roku 2003 do roku 2008, bývali v ňom iba dva mesiace počas rekonštrukcie bytu na L. J. Q. W.. V roku 2008 byt Q. A. Q. W. so žalobkyňou predali za kúpnu cenu 6.500.000 Sk, z ktorej mu bola prevedená na jeho účet vo Q., Y..X., suma 6.300.000 Sk a v hotovosti im bola spoločne vyplatená suma 200.000 Sk. Za účelom predaja bytu na Q. A. Q. W. previedli záložné práva viaznuce na tomto byte na byt v jeho výlučnom vlastníctve na O. J. Q. W. s tým, že po úspešnej kúpe rodinného domu v G. F. T. budú dané záložné práva prevedené späť na tento rodinný dom. Následne kúpili so žalobkyňou rodinný dom v G. F. T. na H. ulici, v súvislosti s ktorým zaplatil prvú splátku kúpnej ceny zo svojho účtu vo výške 1.986.000 Sk a následne 2.663.000 Sk, spolu 4.500.000 Sk. Rozdiel medzi sumou 6.300.000 Sk a čiastkami prevedenými na účet predávajúcich vo výške 1.650.000 Sk previedol na účet matky žalobkyne na účel rekonštrukcie domu z dôvodu, že rodičia žalobkyne mali v tomto dome bývať. Záhradu v H. - N. F., ktorú kúpili v roku 2003 za 525.000 Sk, predali v roku 2010 za 1.200.000 Sk. Zo sumy 1.200.000 Sk bola vyplatená pôžička od strýka žalobkyne žijúceho v O. vo výške 300.000 Sk. Zvyšné peniaze 900.000 Sk investovali do rodinného domu v G. F. T.. V rámci dedičského konania po W. (zomrel v roku 2005) sa dohodli s dedičkou (družkou) brata, že jej vyplatí podiel 1/2 zo sumy 2.000.000 Sk, ak sa stane výlučným vlastníkom bytu na O. J. Q. W.. Dedičský podiel vo výške 1.000.000 Sk dedičke vyplatil z hypotekárneho úveru z Q., Y..X., ktorý si zobral spoločne so žalobkyňou. Po dedičskom konaní sa rozhodli tento byt zrekonštruovať s tým, že sa doň presťahujú, nakoľko bol väčší ako byt na L. J. Q. W.. Následne si zobrali so žalobkyňou hypotekárny úver v S. W., Y..X., vo výške 500.000 Sk, v súvislosti s ktorým založili byt na Q. A. Q. W.. Z tohto úveru financovali rekonštrukciu bytu na O. J. Q. W., v ktorom bývali spolu s deťmi od roku 2006 do roku 2011. V apríli 2011 sa žalobkyňa z tohto bytu spolu s deťmi presťahovala do bytu na L. ulici. Hypotekárne úvery vo výške 1.500.000 Sk a 500.000 Sk splácal sám od apríla 2011 až doposiaľ. Takisto splácal sám od apríla 2011 až do septembra 2011 hypotéku vo Q., Y..X., vo výške 1.000.000 Sk. V roku 2012 predali so súhlasom Q., Y..X., byt na L., ktorý od roku 2011 do roku 2012 užívala výlučne žalobkyňa, a to za kúpnu cenu 95.000 eur, z ktorej zaplatili zostatok hypotéky vo výške cca 30.000 eur a zvyšok si so žalobkyňou rozdelili. Z výpovede svedkyne E. T., P. žalobkyne, okrem iného zistil, že poskytla spolu s manželom žalobkyňi a žalovanému za účelom výmeny služobného bytu žalovaného za byt na L. ulici v W. sumu 150.000 Sk. V roku 2003 vzhľadom na skutočnosť, že žalobkyňa mala so žalovaným už dve deti a stav ich pôžičiek bol pre nich neúnosný, pristúpila s manželom po vzájomnej dohode k fiktívnemu predaju bytu na Q. A. Q. W. žalobkyňi a žalovanému, ktorí si na jeho kúpu vybavili hypotekárny úver vo výške 1.500.000 Sk, na základe ktorého jej bola na účet prevedená dňa 09.09.2003 suma 1.500.000 Sk. Vzhľadom k tomu, že so žalobkyňou a žalovaným mali nadštandardné vzťahy a navzájom si pomáhali, v ten istý deň poukázala na účet žalobkyne s vedomím žalovaného sumu 1.400.000 Sk. Aj keď peniaze poukázala na účet žalobkyne, zdôraznila, že boli určené jednoznačne pre oboch manželov, a keďže žili spolu už 10 rokov, nemala dôvod im neveriť. Tieto peniaze im mali slúžiť na vyplatenie zvyšku kúpnej ceny za záhradu, vyplatenie časti pôžičiek a rekonštrukciu bytu s vchodom na Š.S. Q. W., v ktorom bývala v tom čase matka žalovaného. Zvyšných 100.000 Sk (zo sumy 1.500.000 Sk) im nepreviedla z dôvodu, že ešte v roku 2002 zaplatila za žalobkyňu a žalovaného spolu s manželom zálohu na kúpnu cenu záhrady na N. F., ktorá bola uhradená v sumách 40.000 Sk a 70.000 Sk. Aj po uzavretí kúpno-predajnej zmluvy na byt na Q. A. však naďalej platili všetky úhrady spojené s týmto bytom. Voči žalobkyňi a žalovanému s manželom nenamietali neplatnosť tejto kúpnej zmluvy a ani neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorou žalobkyňa a žalovaný predali byt na Q. A. manželom L.. Nenamietali tiež neplatnosť kúpnej zmluvy, ktorou žalobkyňa so žalovaným kúpili rodinný dom v G. F. T.. Potvrdila, že vedela, že podpisuje kúpno-predajnú zmluvu na byt na Q. A. Q. W., a tiež, že ju nikto nenútil túto zmluvu podpísať, pretože išlo o zámer pomôcť žalobkyňi a žalovanému. Rozdiel medzi kúpnu cenou za byt na Vajanského nábreží a kúpnu cenou za rodinný dom v G. F. T. vo výške 1.650.000 Sk jej poukázal žalovaný na účet v banke v septembri alebo v októbri 2008. Zo sumy 40.000 eur, získanej z predaja záhrady v roku 2010, jej bola s manželom zo strany žalobkyne a žalovaného poskytnutá suma 10.000 eur na vnútorné vybavenie predmetného domu. Z výpovede svedka U. T., otca žalobkyne, zistil, že sa nezaujímal o rodinné financie, nakoľko jeho manželka je ekonómka, čiže jej dôveroval. Kúpno-predajnú zmluvu na byt na Q. A. podpisovali iba formálne za účelom pomoci žalobkyňi a žalovanému. Nemal vedomosť o tom, že žalobkyňa a žalovaný byt na Q. A. predali, tvrdil, že byt patrí jemu a jeho manželke. Nevedel z akých peňazí sa kupoval rodinný dom v G. F. T. a nemal ani vedomosť o úveroch alebo dlhoch žalobkyne a žalovaného, nakoľko o tieto veci sa nezaujímal. V dome v G. F. T. býva s manželkou odkedy sa kúpil. Od rozvodu býva s nimi aj žalobkyňa s dcérou. Tvrdil, že spolu s manželkou sú vlastníkami domu v G. F. T..

5. Ďalej mal preukázané, že dňa 18.07.1995 udelil starosta mestskej časti W. - X. P. pod č. k. 7436/95/ Fe súhlas k dohode o vzájomnej výmene bytov uzavretej medzi žalovaným a X. M., na základe ktorej žalovaný vymenil 1-izbový byt na ulici P. P. Q. W. za 2-izbový obecný byt na L. J. XX Q. W. za odstupné 150.000 Sk. Zmluvou č. 01 0 0829/33 o prevode vlastníctva bytu zo dňa 26.06.1998, uzavretou medzi predávajúcim Hlavné mesto SR Bratislava a žalobkyňou a žalovaným ako kupujúcimi manželmi s povoleným vkladom príslušným katastrálnym úradom dňa 11.11.1998, nadobudli strany sporu vlastníctvo k bytu č. X nachádzajúceho sa na X. poschodí bytového domu na L.X. J. XX Q. W., ktorý v roku 2001 zrekonštruovali z peňazí získaných z medziúveru poskytnutého zo stavebného sporenia. V tejto súvislosti poznamenal, že žalovaný v konaní nepreukázal svoje tvrdenie o financovaní rekonštrukcie aj z pôžičky uzavretej medzi ním a treťou osobou. Zistil tiež, že byt na L. J. XX Q. W. predali strany sporu po zániku ich BSM a pred začatím konania o vyporiadanie BSM na základe zmluvy o prevode vlastníctva bytu uzavretej dňa 13.09.2012 s treťou osobou, ktorej vklad bol príslušným katastrálnym úradom povolený pod č. V-23046/12 zo dňa 16.10.2012. Na základe tejto skutočnosti skonštatoval, že predmetný byt nebol predmetom vyporiadania BSM súdom. Dňa 11.06.2003 uzavreli rodičia žalobkyne ako predávajúci so žalobkyňou a žalovaným ako kupujúcimi manželmi zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. X s príslušenstvom nachádzajúceho sa na X. nadzemnom podlaží obytného domu súp. č. XX, XX na Q. A. XX, XX, P. J. XX Q. W. za kúpnu cenu 1.900.000 Sk, ktorá mala byť kupujúcimi vyplatená tak, že časť kúpnej ceny vo výške 1.500.000 Sk mala byť uhradená z hypotekárneho úveru poskytnutého S. W., Y.X., W., na bankový účet predávajúcich a časť kúpnej ceny vo výške 400.000 Sk bola vyplatená kupujúcimi vopred pri uzatváraní tejto zmluvy, čo predávajúci potvrdili svojim podpisom na zmluve. Vklad do katastra nehnuteľnosti bol na základe danej zmluvy povolený príslušným katastrálnym úradom dňa 15.12.2004 pod č. V-1879/03. Dňa 25.06.2003 uzavrela S. W., Y.X., W., ako veriteľ so žalobkyňou a žalovaným ako dlžníkmi zmluvu o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX s výškou hypotekárneho úveru 1.500.000 Sk na účel kúpy bytu č. X na Q. A.W. XX Q. W.. Dňa 09.09.2003 bola na účet matky žalobkyne vedený v L. W., Y.X., W., č. ú. XXXXXXXXXXXX/XXXX, pripísaná z účtu vedeného v S. W., Y.X., s názvom O.Y. F. suma 1.500.000 Sk a deň nasledujúci po tomto dni, 10.09.2003 bola pripísaná na účet žalobkyne suma 1.400.000 Sk. Z Osvedčenia o dedičstve zo dňa 04.04.2006, sp. zn. 38D 1184/2005, Dnot 127/2005, vydaného U. U. I., notárom ako súdnym komisárom v dedičskej veci po poručiteľovi - W. žalovaného mal preukázané, že žalovaný nadobudol byt č. X, na X. poschodí, vchod O. XX Q. W. s tým, že dňa 04.04.2006 vyplatil ustupujúcej dedičke N. X. čiastku 1.041.009 Sk. Dňa 21.04.2006 uzavreli žalobkyňa a žalovaný ako dlžníci s Q., Y.X., W., zmluvu o financovaní bývania č. XXX/XXXXXXXX/XX-XXX/XXX, na základe ktorej im bol poskytnutý úver vo výške 1.007.500 Sk, pričom financovanie bolo realizované kombináciou hypotekárneho úveru a účelového spotrebného úveru. Dňa 07.09.2006 uzavreli ako dlžníci s S. W., Y.X., W., ako veriteľom ďalšiu zmluvu, a to zmluvu o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej im bol poskytnutý bezúčelový splátkový úver vo výške 500.000 Sk. Dňa 22.08.2008 uzavreli strany sporu ako manželia v postavení predávajúcich s manželmi L. ako kupujúcimi zmluvu o prevode vlastníctva bytu č. X s príslušenstvom na Q. A. XX Q. W. za kúpnu cenu vo výške 6.500.000 Sk, ktorej vklad bol povolený príslušným katastrálnym úradom dňa 26.08.2008 pod č. V-24590/08. Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 08.09.2008 uzavretej s manželmi C. ako predávajúcimi, kúpili ako manželia za kúpnu cenu 4.300.000 Sk už vyššie špecifikované nehnuteľnosti v G. F. T.. Vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľnosti bol na základe predmetnej zmluvy v prospech strán sporu povolený príslušným katastrálnym úradom dňa 24.09.2008 pod č. V-6159/08. Zo znaleckého posudku č. 151/2014 zo dňa 10.10.2014 vypracovaného súdom ustanoveným znalcom G. L. F., znalcom z odboru stavebníctvo, odvetvie pozemné stavby a odhad hodnoty nehnuteľností, zistil, že všeobecná hodnota týchto nehnuteľností v stave ku dňu právoplatnosti rozhodnutia o rozvoze manželstva účastníkov (08.05.2012) a v hodnote v čase podania znaleckého úkonu bola vo výške 189.000 eur. Dňa 08.10.2008 bola z účtu žalovaného na účet matky žalobkyne vedený vo Q. X., Y.X. W. č. ú. XXXXXXXXXXXX, pripísaná suma 1.650.000 Sk. Podľa Osvedčenia o dedičstve zo dňa 19.11.2009, č.k. 38D 79/2005-30, Dnot 19/2009, vydaného U. B. X., notárskou kandidátkou konajúcou na základe poverenia U. N. L., notárky ako súdnej komisárky v dedičskej veci po poručiteľke - P. žalovaného nadobudol žalovaný okrem iného v celosti byt č. XX na X. poschodí, vchod Š. XX Q. W. spolu s príslušenstvom. Podľa oznámení S. W., Y.X., W., zo dňa 19.10.2015 a výpisu splátok bola k 20.10.2015 nesplatená časť hypotekárneho úveru č. XXXXXXXXXXXX vo výške 25.272,18 eur a žalovaný naň zaplatil od 08.05.2012 do 20.10.2015 sumu 12.726,70 eur, a nesplatená časť bezúčelového splátkového úveru č. XXXXXXXXXXXX vo výške 11.623,39 eur s tým, že žalovaný naň zaplatil od 08.05.2012 do 20.10.2015 sumu 5.129,46 eur.

6. Na základe takto zisteného skutkového stavu posúdil vec právne podľa ust. § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1, 2, 3, § 150, § 853 ods. 1 Občianskeho zákonníka a dospel k záveru, že pre vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva strán sporu ako bývalých manželov boli splnené zákonné predpoklady (BSM bývalých manželov zaniklo rozvodom ich manželstva dňa 08.05.2012 a návrh na vyporiadanie BSM súdom bol podaný jedným z manželov pred uplynutím 3 rokov od zániku BSM, pričom nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou manželov a ani podľa zákonnej domnienky podľa § 149 ods. 4 Občianskeho zákonníka), preto ich bezpodielové spoluvlastníctvo vyporiadal podľa zásady rovnosti (parity) podielov spôsobom uvedeným v bode 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia. Vo vzťahu k mase BSM skonštatoval, že žalobkyňa a žalovaný urobili zhodne predmetom konania o vyporiadanie ich BSM nehnuteľnosti v G. F. T.. Z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že tieto nehnuteľnosti nadobudli strany sporu počas trvania ich manželstva kúpou, pričom zdôraznil, že aj v čase rozhodovania boli zapísaní ako ich bezpodieloví spoluvlastníci na príslušnom liste vlastníctva. Tento údaj považoval s poukazom na ust. § 70 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam v znení neskorších predpisov za hodnoverný a záväzný, nakoľko v konaní nebol preukázaný opak. Pri rozhodovaní o tom, ktorému bývalému manželovi prikáže tieto nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva a zároveň ho zaviazne na vyplatenie druhého manžela, po zvážení všetkých okolností prejednávanej veci dospel k záveru, že predmetné nehnuteľnosti prikáže do vlastníctva žalobkyne s tým, že jej uloží povinnosť vyplatiť žalovanému na vyrovnanie jeho podielu polovicu z hodnoty daných nehnuteľností 189.000 eur určenej znaleckým posudkom č. 151/2014 zo dňa 10.10.2014 súdom ustanoveného znalca G. L. F., ktorú obe strany sporu akceptovali. Vychádzal predovšetkým zo skutočností, že tieto nehnuteľnosti užíva iba žalobkyňa s plnoletou dcérou a rodičmi (žalovaný ich nikdy neužíval), ktorá nemá na uspokojenie svojej bytovej potreby iné bývanie, na rozdiel od žalovaného, ktorý je výlučným vlastníkom dvoch bytov (jeden slúži na uspokojovanie bytovej potreby žalovaného so synom, a druhý prenajíma). Vo vzťahu k žalobkyňou navrhovanej disparite podielov týkajúcich sa týchto nehnuteľností v pomere 100 ku 1 v prospech žalobkyne, resp. v inom pomere ako 50 ku 50 vzhľadom na jej pričinenie sa k nadobudnutiu nehnuteľností a skutočnosť, že žalovaný sa pričínil k nadobudnutiu daných nehnuteľností nulovou mierou, poukazujúc na zásady uvedené v § 3, § 150 Občianskeho zákonníka a nález ÚS SR zo dňa 13.03.2013, sp. zn. I. ÚS 537/2012-37, uviedol vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, že nie sú dané žalobkyňou tvrdené dôvody opodstatňujúce vyjadrenie rozdielnosti podielov bývalých manželov pri vyporiadaní nehnuteľností. Keďže predmetné nehnuteľnosti neboli nadobudnuté bývalými manželmi vložením finančných prostriedkov do ich spoločného majetku získaných jedným z manželov nakladaním so svojím výlučným majetkom, vyhodnotil, že ani jeden z manželov sa nezaslúžil (nepričinil) o nadobudnutie a udržanie predmetných nehnuteľností takým spôsobom, ktorý by odôvodňoval ich nerovné vyporiadanie. Pokiaľ ide o nález Ústavného súdu SR, na ktorý poukázala žalobkyňa, uviedol, že je výnimočný a týka sa iba konkrétnej veci v ktorej bol vydaný, a z toho dôvodu nie je všeobecne aplikovateľný. V tejto súvislosti tiež dodal, že v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný konal (správal sa) v rozpore s dobrými mravmi, čo by mohlo ovplyvniť výšku podielu (napr. alkoholizmus, požívanie drog, výkon trestu odňatia slobody, ľahkomyseľné preberanie záväzkov, nestaranie sa o rodinu a maloleté deti počas trvania manželstva a pod.). Pri vyporiadaní vyššie uvedených nehnuteľností vychádzal preto zo zásady, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Výpoveďou svedkyne E. T., matky žalobkyne, mal preukázané, že bývalí manželia majú voči rodičom žalobkyne pohľadávku vo výške 10.000 eur, ktorá vznikla nevrátením peňazí pôžičky poskytnutej bývalými manželmi dlžníkom z prostriedkov patriacich do ich BSM. Na základe návrhu žalobkyne túto pohľadávku v rámci širšieho vyporiadania BSM prikázal žalobkyňi. Zostatky neuhradených spoločných úverov, t.j. zostatok hypotekárneho úveru poskytnutého S. W., Y.X., podľa zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.06.2003 vo výške 25.272,18 eur a zostatok bezúčelového splátkového úveru ku dňu 20.10.2015 poskytnutého S. W., Y.X., podľa zmluvy o bezúčelovom splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 07.09.2006 vo výške 11.632,39 eur, ktoré neboli medzi stranami sporu sporné, uložil zaplatiť žalovanému z dôvodu, že na zabezpečenie pohľadávok veriteľa z týchto úverov bolo zriadené záložné práva k bytu na O. J. XX Q. W., ktorý je vo výlučnom vlastníctve žalovaného, a v ktorom žalovaný býva spolu so synom. Žalobkyňi neuložil povinnosť zaplatiť tieto dlhy (záväzky) veriteľom z dôvodu, že ak by ich nesplácala, záložný veriteľ by mohol začať výkon záložného práva, napr. predajom zálohu na dražbe, čo by v konečnom dôsledku postihlo aj tak žalovaného, ktorý by uvedenému mohol zabrániť iba tak, že by tieto dlhy zaplatil. Takéto vyporiadanie by teda malo za následok iba vznik ďalšieho súdneho sporu medzi stranami. V tomto smere však zdôraznil, že vo vzťahu k veriteľovi zostávajú bývalí manželia aj naďalej solidárnymi dlžníkmi. Vychádzajúc zo zistenia, že žalovaný po zániku BSM (08.05.2012) až do vyporiadania BSM súdom (20.10.2015) zaplatil zo svojho majetku na spoločné dlhy vzniknuté z vyššie uvedených úverov sumu 12.726,70 eur (na hypotekárny úver) a

sumu 5.129,46 eur (na bezúčelový splátkový úver), započítal potom v prospech jeho podielu polovicu z týchto súm. Vzhľadom na zhodné tvrdenie sporových strán o tom, že z ich spoločného majetku v BSM bolo vynaložené na výlučný majetok žalovaného (rekonštrukciu bytu na O.Y. J. Q. W.) 15.000 eur, započítal v prospech podielu žalobkyne polovicu z tejto sumy. V prospech podielu žalobkyne započítal tiež polovicu zo sumy 1.041.009 Sk, ktorá bola vynaložená zo spoločného majetku v BSM (aj peniaze z úveru zo zmluvy o financovaní bývania č. XXX/XXXXXX/XX-XXX/XXX uzavretej dňa 21.04.2006 s Q., Y..X., W.) na úhradu dlhu žalovaného dedičke N. X. vo výške 1.041.009 Sk, ktorý vznikol v konaní o dedičstve na základe Osvedčenia o dedičstve zo dňa 04.04.2006, sp. zn. 38D 1184/2005, Dnot 127/2005, vydaného U. U. I., notárom ako súdnym komisárom v dedičskej veci po poručiteľovi - W. žalovaného. Tieto skutočnosti mal preukázané výpoveďou sporových strán, svedkyne E. T. a listinnými dôkazmi. Na základe uvedeného vyčíslil potom vyporiadací podiel na sumu 102.102,86 eur, na zaplataenie ktorého zaviazal žalobkyňu, nasledovne: 1/ aktíva spolu 248.555 eur: hodnota nehnuteľností 189.000 eur, pohľadávka z pôžičky manželom T. 10.000 eur, náklady vynaložené z BSM na rekonštrukciu bytu manžela na O. ulici (quazipohľadávka BSM proti manželovi) 15.000 eur, náklady vynaložené z BSM na výplatu dlhu manžela - dedičského podielu na byte na O. ulici (quazipohľadávka BSM proti manželovi) 34.555 eur; 2/ pasíva spolu 54.760,73 eur: dlh S. W., Y..X., z hypotekárneho úveru 25.272,18 eur, dlh S. W., Y..X., zo splátkového úveru 11.632,39 eur, platby manžela na hypotekárny úver po rozvoze 12.726,70 eur, platby manžela na splátkový úver po rozvoze 5.129,46 eur. Čistú hodnotu na vyporiadanie určil vo výške 193.794,27 eur (248.555 eur - 54.760,73 eur) a polovicu z čistej hodnoty na vyporiadanie patriacu každému bývalému manželovi vo výške 96.897,14 eur. Žalobkyni tak prikázal: nehnuteľnosti v hodnote 189.000 eur, pohľadávku z pôžičky jej rodičom 10.000 eur, spolu 199.000 eur. Vzhľadom k tomu, že mala dostať polovicu BSM vo výške 96.897,14 eur, uložil jej zaplatiť žalovanému na vyrovnanie sumu 102.102,86 eur. Žalovanému prikázal: náklady vynaložené z BSM na rekonštrukciu jeho bytu na O. ulici vo výške 15.000 eur, náklady vynaložené z BSM na výplatu jeho dlhu - dedičského podielu na byte na O. ulici vo výške 34.555 eur, spolu 49.555 eur, a dlhy: v S. W., Y..X., z hypotekárneho úveru vo výške 25.272,18 eur, v S. W., Y..X., zo splátkového úveru vo výške 11.632,39 eur, platby manžela na hypotekárny úver po rozvoze vo výške 12.726,70 eur a na splátkový úver po rozvoze vo výške 5.129,46 eur, spolu dlhy 54.760,73 eur. Vzhľadom k tomu, že má dostať polovicu BSM v hodnote 96.897,14 eur a dostáva zápornú hodnotu 5.205,73 eur (49.555 eur - 54.760,73 eur), žalobkyni uložil povinnosť zaplatiť mu na vyrovnanie sumu 102.102,86 eur. Žalobkyni neumožnil zaplatiť peňažné plnenie žalovanému v splátkach (§ 160 ods. 1 O.s.p.) z dôvodu, že o túto možnosť nepožiadala a neuviedla ani žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodnili úvahu pre takéto rozhodnutie. Pre prípad, že by žalobkyňa nemala peniaze na výplatu podielu žalovanému, poznamenal, že tieto môže získať z úveru, na zabezpečenie ktorého má možnosť založiť vyporiadavané nehnuteľnosti, prípadne nakladaním s týmito nehnuteľnosťami.

7. O povinnosti strán sporu zaplatiť štátu spoločne a nerozdielne súdny poplatok za vyporiadanie BSM vo výške 7.456,50 eur rozhodol podľa ust. § 2 ods. 1 písm. c), ods. 3, § 5 ods. 1 písm. h), § 6 ods. 1, § 7 ods. 8, § 8 ods. 4 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov a položky č. 6 písm. b) Sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu tohto zákona.

8. O náhrade trov konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

9. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa prostredníctvom svojho právneho zástupcu riadne a včas odvolanie, a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v časti, v ktorej jej bola uložená povinnosť zaplatiť žalovanému na vyrovnanie majetkového podielu sumu 102.102,86 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku, tak, že ju zaviazže k povinnosti zaplatiť žalovanému titulom vyrovnania majetkového podielu iba sumu 7.602,87 eur do 60 dní od právoplatnosti rozsudku. Odvolanie podala z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym/neúplným skutkovým zisteniam, a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. d) a f) O.s.p.). Pochybenia súdu prvej inštancie videla predovšetkým v nesprávnej právnej aplikácii zásad uvedených v ust. § 150 Občianskeho zákonníka a v nedostatočnom vyhodnotení skutkového stavu spočívajúceho v absencii vyhodnotenia protichodných a nepravdivých tvrdení žalovaného s ostatnými zúčastnenými subjektmi konania. Za nesprávne skutkové zistenie považovala len to, kde súd prvej inštancie uviedol, že strany sporu vyplatili rodičom žalobkyne ako predávajúcim prvú časť kúpnej ceny za byt na Q. A. Q. W. v hotovosti vo výške 400.000 Sk, a to z dôvodu, že dané skutkové tvrdenie bolo v konaní sporné, pretože ona a jej matka potvrdili, že

táto časť kúpnej ceny nebola nikdy jej rodičom v hotovosti vyplatená, a žalovaný tvrdil presný opak, že táto suma vyplatená bola (najskôr mylne uviedol, že to bola suma 300.000 Sk), avšak žiaden dôkaz o spôsobe odovzdávania hotovosti jej rodičom, prípadne následného použitia tejto sumy na akýkoľvek účel nepredložil. Táto skutočnosť mala podľa jej názoru svedčiť o tom, že žalovaný v konaní účelovo tvrdil viaceré skutočnosti, ktorými sa snažil spochybníť dohody uzavreté s jej rodičmi, v zmysle ktorých boli obe strany sporu len formálne zapísanými držiteľmi bytu na Q. a následne aj domu Q. G. F. T. a reálnymi vlastníkmi a užívateľmi týchto nehnuteľností sú jej rodičia. Uviedla, že podstatou celého sporu bola skutočnosť, že žalovaný veľmi dobre vedel, že byt na Q. J. Q. W. a následne z jeho predaja nadobudnutý dom v G. F. T. je v celosti vo vlastníctve jej rodičov, pričom daný skutkový (i právny) stav nehnuteľností (keď boli od roku 2003 zapísané v katastri nehnuteľností na jej osobu a žalovaného ako manželov) žalovaný bez akýchkoľvek pochybností akceptoval. Predmetné nehnuteľnosti (okrem obdobia rekonštrukcie bytu na L. ulici) vôbec neužívali a nikdy neplnili ani úhrady spojené s užívaním týchto nehnuteľností. Počas celého ich manželstva bolo tak zrejmé, že dané nehnuteľnosti patria jej rodičom. Poznamenala, že jej rodičia sa počas trvania jej manželstva so žalovaným nedomáhali prepisu vlastníckeho práva na ich osoby z dôvodu úplnej dôvery voči ich osobám. Situácia sa zásadne zmenila až rozvodom manželstva, kedy jej rodičia podľa dohody žiadali o prepis rodinného domu v G. F. T. naspäť na ich osoby, žalovaný však odmietol prepísať vlastníctvo na jej rodičov. Namietala, že súd prvej inštancie aj keď správne skonštatoval, že údaj v katastri nehnuteľnosti je hodnoverný, vôbec sa nevysporiadal so skutočnosťou, že jej rodičia sa písomne dovolali neplatnosti zastretého právneho úkonu a vyzvali strany sporu na splnenie záväzku spočívajúceho v prevode vlastníckeho práva späť na jej rodičov. Všetky uvedené skutočnosti je podľa jej názoru potrebné vyhodnotiť tak, že vo vzťahu k položke v rámci masy BSM - k nehnuteľnostiam v G. F. T. rozhodne súd disparitne v podiele 100 v jej prospech a 0 v prospech žalovaného. Namietala, že súd prvej inštancie aj napriek tomu, že detailne popísala skutkový stav a tento zhodne potvrdili i svedkovia, najmä jej matka, vyhodnotil možnú disparitu podielov ako neopodstatnenú. Napadnuté rozhodnutie vníma preto ako mimoriadne nespravodlivé, a to najmä vzhľadom na to, že v súdnom konaní musela detailne vo vysokom veku a v zhoršenom zdravotnom stave vypovedať ako svedkyňa jej matka, ktorá sa snažila dokázať pravdivosť jej tvrdení a nepravdivosť viacerých tvrdení žalovaného, a tak „bojovať“ o celý majetok, ktorý s manželom nadobudla počas ich života, a to len z dôvodu, že sa snažili pomôcť stranám sporu tým, že v roku 2003 im fiktívne predali svoj byt hlboko pod cenu, aby získali hypotéku a vyriešili svoju finančnú situáciu týkajúcu sa nevýhodných spotrebných úverov. Namietala tiež, že súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal skutočnosťou, prečo im jej rodičia predali byt na Q. nábřeží za tak nízku kúpnu cenu, a že ani právne nevyhodnotil protichodné tvrdenia žalovaného k tejto skutočnosti. Hoci úver z S. W., získaný predajom bytu na Q. ulici, bol následne použitý spôsobom uvedeným v konaní, zdôraznila, že žalovaný sa nijako nepričinil o predaj tohto bytu a následnú kúpu domu v G. F. T. s výnimkou jeho podpisu na dokumentoch. Uviedla, že všetky záležitosti vybavovala sama so svojou matkou. Nulovú účasť žalovaného na zabezpečovaní kúpy tohto bytu a kúpy rodinného domu v G. F. T. potvrdila podľa jej tvrdení výpoveď jej matky, ktorú mal súd prvej inštancie vyhodnotiť ako pravdivú, nestrannú a nezaujatú, nakoľko žiadnym spôsobom nebola spochybnená dôveryhodnosť svedka. Namietala, že v napadnutom rozsudku absentuje uvedené hodnotenie dôkazov, a tiež vyhodnotenie rozporov medzi jej tvrdeniami podporenými výpoveďou matky a tvrdeniami žalovaného, ktoré sú pre konanie zásadné, nakoľko priamo odôvodňujú opodstatnenosť ňou tvrdenej disparity podielov k rodinnému domu a pozemkom v G. F. T.. Vo vzťahu k dôvodnosti disparity poukázala tiež na skutočnosť, že strany sporu si zobrali úver na vyplatenie dedičského podielu, ktorý je vo výlučnom majetku žalovaného. Na základe uvedeného považovala preto za nepochopiteľné a mimoriadne nespravodlivé, že súd prvej inštancie aj napriek svojej dlhoročnej praxi dospel za danej skutkovej situácie pri rozhodovaní o disparite podielov k záveru, že v danom prípade nie sú dané pre také rozhodnutie dôvody. Súd prvej inštancie podľa jej názoru mohol s ohľadom na právne mimoriadne komplikovaný spor o prípadnú neplatnosť kúpnych zmlúv z dôvodu dissimulovaných právnych úkonov rozhodnúť tak, že ňou navrhovaná disparita podielov je legitímna a v súlade s ust. § 150 Občianskeho zákonníka, jej argumentáciou o zastretých právnych úkonov sa však vôbec nezaoberal a v rozhodnutí nevysporiadal. So záverom súdu prvej inštancie o neexistencii dôvodov pre disparitu podielov nesúhlasila najmä preto, že súd prvej inštancie sa napriek nepravdivým tvrdeniam žalovaného, spochybňujúcim jeho zásluhy na nadobudnutí spoločného majetku, s týmito nijako nevysporiadal, resp. tieto okolnosti vôbec nezohľadnil. Následne poukázala na nepravdivé tvrdenia žalovaného, ktoré sú podľa jej názoru pre určenie disparity podielov právne významné a s ktorými sa mal súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vysporiadať a náležite ich odôvodniť. Nepravdivosť tvrdenia žalovaného, že sa stali nájomcami bytu na L. ulici dobrovoľnou výmenou za byt na Ulici P. P.O. XX Q. W., preukazuje podľa nej skutočnosť, že za byt na L. ulici zaplatili jej rodičia sumu 150.000 Sk, čo potvrdil aj žalovaný v e-

maili adresovanému p. N., hoci najskôr klamlivo tvrdil, že to bolo z prostriedkov BSM. Uvedené potvrdila aj výpoveď jej matky na pojednávaní zo dňa 05.02.2014 a napokon aj žalovaný na pojednávaní dňa 25.10.2013. Za nepravdivé považovala tiež tvrdenie žalovaného, podľa ktorého sa mala rekonštrukcia bytu na Q. financovať čiastočne z prostriedkov patriacich do BSM. Predmetná rekonštrukcia bola podľa jej tvrdenia vykonávaná výlučne z prostriedkov patriacich jej rodičom, a to z dôvodu potreby obnovy kúpeľne v dôsledku operácie kĺbov jej matky, čo mala potvrdiť jej výpoveď, a tiež výpoveď jej matky zo dňa 05.02.2014. Nepravdivosť tvrdenia žalovaného o tom, že zaplatil v hotovosti vopred pred uzavretím zmluvy jej rodičom čiastku 300.000 Sk, ktorú mal obdržať darom od svojej matky a brata, preukazuje podľa nej skutočnosť, že P. žalovaného uvedenými prostriedkami nedisponovala a nemohlo ísť ani o dedičstvo jeho W., nakoľko jeho starí rodičia zomreli v roku 1994 a W. žalovaného zdedil po starých rodičoch iba byt, ktorý bol predmetom dedičstva po ňom až v roku 2005. Okrem toho prvá časť kúpnej ceny bytu na Q. ulici, predstavujúca podľa kúpnej zmluvy sumu 400.000 Sk a nie 300.000 Sk, nebola jej rodičom nikdy vyplatená. Mala to potvrdiť aj výpoveď jej matky zo dňa 05.02.2014. Navyše táto suma bola na kúpnej zmluve len z dôvodu, že banky v tom čase vyžadovali pre poskytnutie úveru splatenie časti kúpnej ceny v hotovosti. Dodala, že keby žalovaný danou sumou disponoval, mohli vyplatiť iné spotrebné úvery a nie kúpnu cenu jej rodičom. V tejto súvislosti poukázala tiež na to, že predmetom založenia bytu jej rodičov na Q. ulici bolo uzavretie hypotekárneho úveru za účelom získania prostriedkov za výhodnejších úrokových podmienok. Za nepravdivé považovala aj tvrdenie žalovaného, v ktorom uviedol, že o prevode sumy 1.400.000 Sk sa dozvedel až s odstupom niekoľkých mesiacov, a že nesúhlasí s tým, že dané prostriedky boli použité výlučne v BSM, a to z dôvodu, že žalovaný vedel, že 100.000 Sk bolo vrátených jej rodičom, ktorí im v roku 2002 poskytli zálohu na kúpu záhrady v S., časť bola použitá na rekonštrukciu bytu na L., časť na byt na Š., časť vo výške cca 400.000 Sk na kúpu záhrady v S. predanej v roku 2010 za sumu 1.200.000 Sk, a zvyšná časť (čo potvrdil aj žalovaný) sa v rodine „prejedla“. V tejto súvislosti dodala, že sám žalovaný potvrdil, že v roku 2002 a 2003 mali nesplatené spotrebné úvery v Slovenská X., Y.X., ktoré boli splatené taktiež z predmetného hypotekárneho úveru. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovaného, že na účet jej matky poukázali z majetku BSM dňa 08.10.2008 sumu 1.650.000 Sk za účelom rekonštrukcie rodinného domu v G. F. T., toto vyhodnotila taktiež ako nepravdivé dôvodiac, že žiadna rekonštrukcia v čase nadobudnutia plánovaná nebola, nakoľko stavebné povolenie nadobudlo právoplatnosť až v máji 2009. Navyše dodala, že dané tvrdenie popreli okrem nej aj obaja svedkovia. K tvrdeniu žalovaného, že zo sumy získanej predajom záhrady v S. v máji 2010 vo výške 1.200.000 Sk bol vyplatený jej X. v sume 300.000 Sk a ostatné peniaze vo výške 900.000 Sk boli investované do rodinného domu v G. F. T. (na jeho prístavbu, celkovú rekonštrukciu, strechu, plynové kúrenie a pod.) s tým, že všetky tieto peniaze boli na jej účte a po stretnutí sa s jej rodičmi v dome v G. F. T. boli vyplatené vo výške 900.000 Sk jej rodičom, uviedla, že je nepravdivé a zo strany žalovaného nepreukázané. Okrem toho pravdivosť tohto tvrdenia podľa jej názoru vyvracia skutočnosť, že rekonštrukcia bola skončená v roku 2010 (kedy už jej rodičia bývali v dome), a tiež predložené výpisy z účtu žalovaného č. XXXXXXXXXXXX, z ktorých vyplýva, že suma 40.000 eur, ktorú obdržali predajom záhrady dňa 07.06.2010, bola spotrebovaná výlučne v manželstve s výnimkou sumy 10.000 eur, ktorú požičali jej rodičom. Pokiaľ ide o pôžičku od jej X. vo výške 300.000 Sk uviedla, že táto bola splatená ešte v roku 2007 (t.j. 3 roky skôr), čo bolo preukázané výpismi z účtu jej matky vedného v L. W., Y.X... Z vykonaného dokazovania mala za to, že sa jej podarilo preukázať, že žalovaný nesplnil dohody, ktorými boli ako manželia jej rodičom zaviazaní. V tejto súvislosti uviedla, že súd prvej inštancie sa mal zaoberať tiež otázkou, prečo predali jej rodičia svoju jedinú nehnuteľnosť (byt na Q. A. v centre X. P. W., v ktorom bývali od roku 1971) s hodnotou v čase predaja cca 170.000 eur za sumu cca 60.000 eur, t.j. o skoro 3,5 mil. Sk menej. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považovala za nespravodlivé, že súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí nezaoberal otázkou disparity podielov dôslednejšie. V závere odvolania zhrnula, že súd prvej inštancie ju nesprávnym právnym záverom a absenciou vyhodnotenia sporných tvrdení a dôkazov v ich vzájomnej súvislosti ukrátil na jej uspokojení z masy BSM tým, že ju zaviazal uhradiť žalovanému vyporiadací podiel v rozpore so zásadami uvedenými v ust. § 150 Občianskeho zákonníka.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, uskutočnenom prostredníctvom svojho právneho zástupcu, uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozhodnutím a aj s jeho odôvodnením s tým, že i naďalej zotrváva na svojich doterajších písomných a ústnych vyjadreniach. Poznamenal, že žalobkyňa v odvolaní iba zopakovala námietky, ktoré predniesla už v konaní pred súdom prvej inštancie a s ktorými sa súd prvej inštancie v napadnutom rozhodnutí vzhľadom na zistený skutkový a právny stav veci náležite vysporiadal. Napadnutý rozsudok navrhol preto v zmysle ust. § 219 O.s.p. potvrdiť.

11. Žalobkyňa vo svojej odvolacej replike uviedla, že žalovaný si svojim vyjadrením len formálne splnil svoju povinnosť vyjadriť sa k jej odvolaniu, pretože v podanom vyjadrení neuviedol žiadne skutočnosti, ktorými by vyvrátil jej tvrdenia obsiahnuté v odvolaní. Zotrvala na námietkach a argumentoch uvedených v ňou podanom odvolaní.

12. V odvolacej duplike žalovaný len zopakoval skutočností uvedené už skôr v jeho vyjadrení k odvolaniu žalobkyne, odvolací súd ich preto opätovne neuvádzal.

13. Odvolací súd, ktorý nebol viazaný rozsahom odvolania (§ 379 písm. c) C.s.p.) a bol viazaný dôvodmi odvolania (§ 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné. Podľa ust. § 219 ods. 3 C.s.p. verejne vyhlásil rozsudok, ktorým napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

14. Podľa ust. § 470 ods. 1 a 2 veta prvá C.s.p., ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

15. V zmysle prechodného ustanovenia § 470 C.s.p., podľa ktorého právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované a s prihliadnutím na skutočnosť, že žaloba žalobkyne, o ktorej bolo napadnutým rozsudkom rozhodnuté, samotný napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, jeho poučenie o odvolaní, ako i odvolanie žalobkyne spadajú pod režim procesných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, posudzoval odvolací súd napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo, podľa v čase konania a rozhodnutia účinných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“). Dospel k záveru, že žalobkyňa podala v konaní pred súdom prvej inštancie žalobu, o ktorej súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom, proti ktorému je odvolanie prípustné a žalobkyňa ako oprávnená osoba podala odvolanie v zákonnej lehote. Na procesný postup v posudzovanej veci sa vzťahovali ustanovenia O.s.p. účinného do 30.06.2016. Vzhľadom na princíp okamžitej aplikability ustanovení Civilného sporového poriadku rozhodol však odvolací súd o odvolaní žalobkyne už podľa aktuálnej právnej úpravy C.s.p..

16. Podľa ust. § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Podľa ust. § 387 ods. 3 C.s.p. sa odvolací súd v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

Podľa ust. § 588 Občianskeho zákonníka, z kúpnej zmluvy vznikne predávajúcemu povinnosť predmet kúpy kupujúcemu odovzdať a kupujúcemu povinnosť predmet kúpy prevziať a zaplatiť zaň predávajúcemu dohodnutú cenu.

Podľa ust. § 589 Občianskeho zákonníka, cenu treba dojednať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, inak je zmluva neplatná podľa § 40a.

Podľa ust. § 143 Občianskeho zákonníka, v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva alebo ktorému bola vec vydaná ako právnenému nástupcovi pôvodného vlastníka.

Podľa ust. § 149 ods. 1 a 3 Občianskeho zákonníka, ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo, vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150. (3) Ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd.

Podľa ust. § 150 Občianskeho zákonníka, pri vypořiadaní sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

17. Ust. § 150 Občianskeho zákonníka svojou širokou formuláciou i exemplifikatívnym výpočtom zásad, z ktorých treba vychádzať pri vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, súdom umožňuje, aby majetkové vzťahy manželov k spoločnému majetku upravili čo najspravodlivejšie v súlade s dobrými mravmi, so záujmami manželov i ich maloletých detí. Súdy pri vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva môžu teda odstrániť tvrdosti zákona, ku ktorým by inak mohlo dôjsť pri strohom použití § 143 Občianskeho zákonníka. Z ust. § 150 Občianskeho zákonníka vyplývajú pre vykonanie vypořiadania bezpodielového spoluvlastníctva tieto zásady:

a) Podiely oboch manželov sú rovnaké (princíp parity). Z tejto zásady však zákon pripúšťa výnimky, ktoré umožňujú podiely určiť aj iným pomerom (napr. s prihliadnutím na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí, a pod.). Kritérium miery pričinenia o nadobudnutie určitej konkrétnej veci nemožno v rámci vypořiadania bezpodielového spoluvlastníctva hodnotiť oddelene, iba pokiaľ ide o jednu vec patriacu do tohto spoluvlastníctva; mieru pričinenia treba hodnotiť zásadne ako kvantitatívne, a nie kvalitatívne hľadisko, a to pokiaľ ide o všetky veci patriace do bezpodielového spoluvlastníctva. Aj v tomto prípade však platí, že každú výnimku treba vykladať reštriktívne.

b) Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo to, čo zo svojho oddeleného majetku vynaložil na spoločný majetok, a je povinný uhradiť to, čo sa zo spoločného majetku manželov vynaložilo na jeho oddelený (samostatný) majetok. Uvedené však neznamena, že pri vypořiadaní dochádza k vyúčtovaniu všetkých príjmov a výdavkov manželov po celý čas trvania bezpodielového spoluvlastníctva. Preto sa na tie výdavky, ktoré nedosahujú mimoriadnu výšku alebo ak na to nie sú iné mimoriadne dôvody, zásadne neprihliada (môže ísť napr. o plnenie vyživovacej povinnosti). Naproti tomu by sa malo uhradiť to, čo bolo zo spoločného majetku vynaložené na oddelený (samostatný) majetok. Pri určovaní výšky náhrady toho, čo každý z manželov vynaložil na spoločný majetok, sa prihliadne na zníženú (redukovanú) hodnotu veci (napr. v dôsledku jej spoločného užívania) pri zániku bezpodielového spoluvlastníctva. Pre posúdenie výšky náhrady toho, čo sa zo spoločného majetku manželov vynaložilo na oddelený majetok jedného z nich (a naopak), nie je rozhodujúce, o akú sumu sa jeho majetok investíciami zhodnotil, ale to, aká suma sa na tento účel skutočne vynaložila z ich spoločných prostriedkov.

c) Pri vypořiadaní sa prihliadne aj na potreby maloletých detí. Právna úprava však na rozdiel od vecí, ktoré slúžia osobným potrebám len jedného z manželov, neustanovuje, že predmety, ktoré slúžia osobným potrebám maloletých detí, sú ich vlastníctvom. Tak to je len v prípade, keď deti alebo niektoré z nich nadobudli niektoré veci darovaním, na základe dedenia a pod. Prihliadnutie na potreby maloletých detí sa prejaví v tom, ktorému z manželov budú pri vypořiadaní prikázané jednotlivé veci zo spoločného majetku do vlastníctva v súvislosti s tým, či na čas po rozvođe mu deti boli alebo neboli zverené do ďalšej výchovy.

d) Pri vypořiadaní sa prihliadne tiež na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí, a pod..

18. Vypořiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov sa vykonáva ako vypořiadanie v tzv. širšom zmysle, to znamená, že do úvahy sa berú a vypořiadávajú aj pohľadávky a dlhy vzniknuté za trvania manželstva strán sporu a ich spoločného hospodárenia. Toto vypořiadanie sa však vykoná iba medzi manželmi, nie aj vo vzťahu k tretím osobám, ktoré nie sú účastníkmi konania o vypořiadanie. Týmto osobám preto zostáva zachované ich právo žiadať napríklad splnenie dlhu od hociktorého z bývalých spoluvlastníkov. Pri vypořiadaní bezpodielového spoluvlastníctva by mali byť medzi strany sporu rozdelené veci v pomere zodpovedajúcom veľkosti ich podielov. V niektorých prípadoch však taký

postup nie je účelný. V takom prípade nemožno vylúčiť, aby veci boli prikázané len jednému manželovi a aby - ak je ich hodnota vyššia, než jeho podiel na spoločnom majetku - mu bola uložená povinnosť tento rozdiel vyrovať druhému manželovi v peniazoch.

19. S poukazom na vyššie citované ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. a prihliadajúc na obsah súdneho spisu a z neho vyplývajúci skutkový stav, sa odvolací súd nezistiac v procesnom postupe súdu prvej inštancie žiadne vady v celom rozsahu po skutkovej a právnej stránke stotožňuje s dôvodmi týkajúcimi sa napadnutého rozsudku, na základe ktorých súd prvej inštancie vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo strán sporu ako bývalých manželov spôsobom uvedeným v bode 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia v zmysle zásady parity (rovnosti) podielov a ostatných zásad uvedených v ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie z hľadiska stranami sporu zhodne určeného predmetu vyporiadania ich bezpodielového spoluvlastníctva (majetku a záväzkov patriacich do BSM) a potreby jeho vyporiadania, jeho výsledky aj náležite v súlade s v čase rozhodovania účinným ust. § 132 O.s.p. zhodnotil, na skutkové zistenia aplikoval správne právne predpisy, z vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver a svoje rozhodnutie aj podrobne a náležite v súlade s v tom čase účinným ust. § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil. V odôvodnení svojho rozsudku sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými okolnosťami, na ktorých založil svoje rozhodnutie, a ktoré boli pre posúdenie veci a rozhodnutie podstatné. Dostatočne sa zaoberal tiež relevantnými argumentmi sporových strán, podrobne vyhodnotil, ktoré nimi tvrdené skutočnosti mal za preukázané, a ktoré nie, pričom všetky svoje závery aj riadne a presvedčivo zdôvodnil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil ani právo sporových strán na spravodlivý proces, nakoľko v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, naopak súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a aj podrobne vyhodnotil. Vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení napadnutého rozhodnutia bol koherentný, jeho rozhodnutie je konzistentné, a jeho argumenty podporujú v bode 1 odôvodnenia tohto rozhodnutia uvedený spôsob vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Rozhodnutie je tiež presvedčivé, premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako aj závery, ku ktorým súd prvej inštancie na základe týchto premis dospel, sú pre právnickú, ale i laickú verejnosť prijateľné, racionálne a tiež spravodlivé. S odôvodnením rozhodnutia súdom prvej inštancie sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.). Keďže v takomto prípade nie je potrebné dôvody už vyslovené opakovať, v ďalšom na ne iba poukazuje a vyjadri sa len k odvolacím námietkam žalobkyne.

20. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 2 Cdo 238/2008, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi žalobkyne, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní odvolacím súdom relevantné. Z odvolania žalobkyne odvolací súd zistil, že v rámci spôsobu, ktorým súd prvej inštancie vyporiadal jej bezpodielové spoluvlastníctvo so žalovaným, nesúhlasí iba so sumou, k zaplateniu ktorej ju zaviazal v prospech žalovaného titulom vyrovnania jeho majetkového podielu vo výške 102.102,86 eur. Na rozdiel od súdu prvej inštancie zastávala názor, že pri správnej aplikácii zásad uvedených v ust. § 150 Občianskeho zákonníka bolo potrebné pri vyporiadaní ich bezpodielového spoluvlastníctva vo vzťahu k rodinnému domu a pozemkom v G. F. T. aplikovať zásadu disparity a dané nehnuteľnosti prikázať do jej výlučného vlastníctva bez započítania (polovice ich hodnoty $189.000 \text{ eur} / 2 = 94.500 \text{ eur}$) na vyrovnanie majetkového podielu žalovaného, a v dôsledku toho jej uložiť povinnosť zaplatiť žalovanému na vyrovnanie jeho majetkového podielu namiesto sumy 102.102,86 eur iba sumu vo výške 7.602,86 eur (t.j. rozdiel medzi sumou, ktorú mala zaplatiť žalovanému na vyrovnanie 102.102,86 eur podľa napadnutého rozsudku a polovicou hodnoty nehnuteľnosti v G. F. T. 94.500 eur). Uplatnenie zásady disparity vo vzťahu k nehnuteľnostiam v G. F. T. odôvodňovala predovšetkým tým, že vlastníckymi daných nehnuteľností sú v skutočnosti jej rodičia, od ktorých nadobudli na základe údajne fiktívnej kúpno-predajnej zmluvy pod cenu byt na Q. A. Q. W., z výťažku z predaja ktorého následne počas manželstva kúpili rodinný dom s pozemkami v G. F. T., ktoré sú predmetom vyporiadania ich BSM. V tejto súvislosti poznamenala, že jej rodičia sa písomne dovolali neplatnosti tohto zastretého právneho úkonu a vyzvali ju spolu so žalovaným na splnenie záväzku spočívajúceho v prevode vlastníckeho práva k daným nehnuteľnostiam späť na ich osoby (rodičov žalobkyne), k čomu však nedošlo, nakoľko žalovaný s týmto prevodom nesúhlasil. Vzhľadom na právne mimoriadne komplikovaný spor o prípadnú neplatnosť kúpnych zmlúv (na základe ktorých nadobudli najskôr od jej rodičov byt na Q. A. Q. W. a následne z výťažku z jeho predaja rodinný dom s pozemkami v G. F. T.) z dôvodu dissimulovaných právnych úkonov uviedla, že súd prvej inštancie mal vyhodnotiť uplatnenie zásady disparity v prospech jej osoby (100 ku 0) ako legitímne a súladné s

ust. § 150 Občianskeho zákonníka. Okrem toho trvala na tom, že žalovaný sa o nadobudnutie daných nehnuteľností nijako nepričinil, ale svojim správaním dal, práve naopak, dôvod na uplatnenie zásady disparity vo vzťahu k vyporiadaniu týchto nehnuteľností. Následne na podporu záveru o dôvodnosti uplatnenia zásady disparity poukázala na viaceré tvrdenia žalovaného, ktoré považovala za nepravdivé a preukazujúce jeho nulové zásluhy na nadobudnutí spoločných nehnuteľností, a teda opodstatňujúce prikázanie sporných nehnuteľností v G. F. T. do jej výlučného vlastníctva bez započítania na vyrovnávací podiel žalovaného, v dôsledku čoho by mu bola povinná zaplatiť na vyrovnanie jeho majetkového podielu len sumu 7.602,87 eur.

21. Po preskúmaní obsahu spisu a napadnutého rozhodnutia dospel odvolací súd k jednoznačnému záveru, že všetky žalobkyňou uvedené odvolanie námietky a argumenty sú absolútne nedôvodné a právne irelevantné, a to z nasledujúcich dôvodov. Pokiaľ ide o odvolaciu argumentáciu žalobkyne, že skutočnými vlastníckmi nehnuteľností v G. F. T. sú jej rodičia, manželia T., nakoľko obe kúpne zmluvy uzavreté za účelom kúpy bytu na Q. A. Q. W. od jej rodičov a rodinného domu s pozemkami v G. F. T. sú z dôvodu dissimulovaných právnych úkonov, a v prípade kúpy bytu na Q. A. Q. W. tiež z dôvodu nízkej kúpnej ceny, neplatné, ktorou odôvodňuje potrebu aplikácie zásady disparity vo vzťahu k vyporiadaniu nehnuteľností v G. F. T., odvolací súd v prvom rade uvádza, že táto argumentácia je vnútorne rozporuplná, nekonzistentná a vôbec nesleduje žalobkyňou prezentovaný žalobný ani odvolací návrh (prikázanie dotknutých nehnuteľností do jej výlučného vlastníctva bez započítania na vyrovnanie majetkového podielu žalovaného), pretože v prípade, ak by aj žalobkyňa bola v týchto námietkach úspešná (a teda súd by dospel k záveru, že namietané kúpne zmluvy sú neplatné a vlastníckmi sporných nehnuteľností v G. F. T. sú rodičia žalobkyne, manželia T.), znamenalo by to, že dotknuté nehnuteľnosti v zmysle ust. § 143 Občianskeho zákonníka nepatria do masy bezpodielového spoluvlastníctva manželov, neboli by teda predmetom konania o vyporiadanie BSM a z toho dôvodu by ich nebolo možné v predmetnom konaní vyporiadať, a ani prikázať do výlučného vlastníctva žiadneho z bývalých manželov (t.j. ani žalobkyne ako to žiadala v žalobe a odvolaní). Keďže následkom prípadnej neplatnosti vyššie uvedených kúpnych zmlúv by bolo, že nehnuteľnosti v G. F. T. nepatria do BSM, a z toho dôvodu by neboli ani predmetom jeho vyporiadania, potom je absolútne vylúčené uvažovať o uplatnení či už zásady parity alebo disparity pri vyporiadaní týchto nehnuteľností, keď základným predpokladom ich vyporiadania je existencia predmetu vyporiadania (čo by však za znázornenej situácie vo vzťahu k dotknutým nehnuteľnostiam splnené nebolo, keďže by do masy BSM nepatrili). Už len z uvedených okolností nesporne vyplýva, že vnútorne rozporuplná argumentácia žalobkyne (na jednej strane poukazuje na neplatnosť kúpnych zmlúv majúcu za následok, že nehnuteľnosti nadobudnuté na ich základe nepatria do BSM, a na strane druhej žiada na základe tejto neplatnosti prikázanie dotknutých nehnuteľností do svojho výlučného vlastníctva) nie je spôsobilá privodiť ňou očakávané a navrhované rozhodnutie v odvolacom konaní.

22. Vzhľadom na žalobkyňou v odvolaní prezentované námietky týkajúce sa neplatnosti príslušných kúpnych zmlúv z dôvodu dissimulovaných právnych úkonov a podstatne nízkej kúpnej ceny za byt na Q. A. Q. W., majúcej vplyv na osoby vlastníckmi nehnuteľností v G. F. T. a predmet (rozsah) vyporiadania BSM v danej veci, sa odvolací súd zaoberal dôvodnosťou tejto námietky a platnosťou príslušných kúpnych zmlúv a v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že nehnuteľnosti v G. F. T. patria stranám sporu a sú predmetom konania o vyporiadanie ich BSM. Aj keď súd prvej inštancie výslovne nekonštatoval, že sporné kúpne zmluvy sú platné, tento záver jednoznačne, i keď len implicitne, vyplýval z jeho konštatovania, že nehnuteľnosti v G. F. T., ktorých vlastníckmi sú strany sporu, patria do ich BSM. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že predpokladom platnosti právneho úkonu je, že spĺňa všetky náležitosti, ktoré stanovujú normy hmotného práva, v opačnom prípade ide o neplatný právny úkon. Podľa ust. § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa musí právny úkon urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný. Citované ustanovenie stanovuje základné náležitosti právnych úkonov, pričom pokiaľ právny úkon nespĺňa čo i len jednu náležitosť, je postihnutý absolútnou neplatnosťou. Sloboda a vážnosť sú základné náležitosti vôle. Sloboda vôle vychádza z podmienok utvárania vôle konajúceho subjektu. Ak tieto podmienky nepôsobia rušivo, násilne na mechanizmus vzniku vôle, neobmedzujú konajúceho vo výbere primeraných možností na prejav vôle, možno konštatovať, že vôľa je slobodná. Treba však zdôrazniť, že pri analýze slobody vôle sa v podstate skúma sloboda prejavu vôle. Vôľa bez jej prejavu nie je totiž poznateľná a ak bol prejav urobený neslobodne, možno usúdiť aj na neslobodu vôle. Na slobodu vôle sa môže pôsobiť fyzickým donútením alebo psychickým donútením. Nejde o platný právny úkon napríklad vtedy, ak bude absentovať zložka slobody, pretože strana napr. učiní právny prejav vôle pod vplyvom bezprávnej (t.j. protiprávnej) hrozby. Vážnosť vôle súvisí s tým, že

sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje, resp. síce existuje, avšak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. K takýmto prejavom vôle patria úkony urobené s vnútornou výhradou, simulované právne úkony, úkony urobené pri vyučovaní, pri hre, úkony spojené s recesiou a pod. Takisto nepôjde o platný právny úkon, ak jeho plnenie je nemožné, prípadne ak nebude zrejmé, čoho sa týka, avšak len prípadné chyby v písaní a počítaní ešte nezakladajú neplatnosť právneho úkonu, pokiaľ je jeho význam nepochybný (§ 37 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka). V znení dikcie ust. § 38 Občianskeho zákonníka je absolútne neplatným právny úkon vykonaný osobou, ktorá nemá spôsobilosť na právne úkony. Ak právnym úkonom má byť zastretý iný právny úkon, platí tento iný úkon, ak to zodpovedá vôli účastníkov a ak sú splnené všetky jeho náležitosti. Neplatnosti takého právneho úkonu sa nemožno dovolávať voči účastníkovi, ktorý ho považoval za nezastretý (§ 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka). Neplatný je tak právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

23. Odvolací súd podrobil v zmysle uvedených zákonných ustanovení z hľadiska žalobkyňou tvrdenej simulácie a disimulácie (týkajúcej sa vážnosti vôle ako náležitosti právneho úkonu) prieskumu najskôr ňou namietanú kúpnu zmluvu na byt na Q. A. Q. W., ktorú uzavreli jej rodičia, manželia T., v postavení predávajúcich a žalobkyňa a žalovaný v postavení kupujúcich manželov dňa 11.06.2003 s povoleným vkladom dňa 15.12.2004 pod č. V-1879/03. Vychádzajúc z výpovede matky a otca žalobkyne ako svedkov, obsahu samotnej kúpnej zmluvy, zmluvy o hypotekárnom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 25.06.2003 uzavretej stranami sporu ako dlžníkmi s S. W., Y.X. W., ako veriteľom na účel poskytnutia hypotéky vo výške 1.500.000 Sk na kúpu bytu na Q. A. Q. W., a výpisu z účtu matky žalobkyne o prijatí sumy 1.500.000 Sk ako časti kúpnej ceny za daný byt od žalovaného (viď č.l. 64, 226 a násl., 96 súdneho spisu, prípadne str. 7-11 odôvodnenia napadnutého rozsudku), dospel k záveru, že námietke žalobkyne o dissimulovanom právnom úkone (a s tým súvisiacim nedostatkom vážnosti vôle uzatvoriť predmetnú kúpnu zmluvu) nemožno priznať úspech, pretože matka žalobkyne vo svojej výpovedi výslovne uviedla, že vedela, že podpísala kúpno-predajnú zmluvu na byt na Q. A. Q. W., a že túto ju nikto nenútil podpísať, nakoľko išlo o zámer pomôcť stranám sporu. Okrem toho tiež výslovne uviedla, že neplatnosť tejto kúpnej zmluvy, ako aj následne uzavretej kúpnej zmluvy týkajúcej sa kúpy sporných nehnuteľností v G. F. T., s manželom voči stranám sporu nenamietali. Týmto tvrdením tak jednoznačne vyvrátila žalobkyňou v odvolaní ničím nepreukázaný argument, že jej rodičia sa voči nej a žalovanému dovolali neplatnosti uvedených kúpnych zmlúv. Vedomosť o uzavretí kúpnej (a nie inej dissimulovanej) zmluvy potvrdil vo svojej výpovedi aj otec navrhovateľky, nakoľko vedel o tom, že podpisuje kúpnu zmluvu. Vzhľadom na jednotlivé obsahové náležitosti posudzovanej kúpnej zmluvy, výslovnú vôľu rodičov žalobkyne poskytnúť jej a žalovanému finančnú pomoc a konanie strán sporu - vybavenie si hypotekárneho úveru na účel vyplatenia kúpnej ceny bytu na Q. A. Q. W. rodičom žalobkyne ako predávajúcim a reálne vyplatenie sumy úveru na účet matky žalobkyne, odvolací súd nemal žiadne pochybnosti o tom, že v danom prípade bola medzi stranami sporu a rodičmi žalobkyne platne a účinne uzatvorená kúpno-predajná (a nie iná dissimulovaná) zmluva, ktorá spĺňala všetky náležitosti právneho úkonu a aj osobitné náležitosti kúpnej zmluvy (§ 588 Občianskeho zákonníka). Keďže odvolací súd nezistil nedostatok skutočnej vôle konajúcich subjektov urobiť tento úkon (kúpnu zmluvu) a žalobkyňa ani neuviedla, aký iný (dissimulovaný) právny úkon mal byť predmetnou kúpnu zmluvou ako simulovaným právnym úkonom zastretý, jej odvolacej argumentácii nebolo možné priznať úspech. Z uvedeného je tak zrejmé, že vlastníkmí bytu na Q. A. Q. W. sa na základe posudzovanej kúpnej zmluvy stali žalobkyňa a žalovaný ako manželia počas trvania ich manželstva (manželstvo zaniklo až dňa 08.05.2012), a tiež to, že daný byt patril do ich BSM. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalobkyne, že súd prvej inštancie sa nezaoberal skutočnosťou, že byt na Q. A. Q. W. im bol predaný pod cenu iba za cca 60.000 eur, namiesto cca 170.000 eur, odvolací súd uvádza, že okrem toho, že žalobkyňa svoje tvrdenie o podstatne nižšej kúpnej cene ničím nepodložila, prípadné uvedenie nižšej ako (obvyklej) trhovej ceny nepredstavuje automaticky rozpor so zákonom a nezakladá absolútnu neplatnosť právneho úkonu podľa ust. § 39 Občianskeho zákonníka, navyše keď jej dojednanie bolo výsledkom zmluvnej voľnosti účastníkov uzavretej zmluvy (bližšie pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 27. júna 2019, sp. zn. 3 Cdo 244/2018). Pokiaľ teda strany sporu následne počas trvania ich manželstva predali byt na Q. A. Q. W. iným osobám a z nadobudnutých finančných prostriedkov kúpili od tretích osôb dotknuté nehnuteľnosti v G. F. T., bez ohľadu na to kto reálne v rodinnom dome v G. F. T. býval a uhrádzal výdavky spojené s takýmto bývaním, je nepochybné, že vlastníkmí rodinného domu a pozemkov v G. F. T. sú žalobkyňa a žalovaný, ktorí ako bezpodieloví spoluvlastníci predali aj byt na Q. A. Q. W., a nie rodičia žalobkyne. Keďže odvolací súd vychádzajúc zo súdom prvej inštancie správne zisteného skutkového stavu nevzhladol existenciu žiadneho dôvodu spôsobujúceho neplatnosť

príslušných kúpnych zmlúv, dospel k totožnému záveru, že dotknuté nehnuteľnosti v G. F. T. patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobkyne a žalovaného ako bývalých manželov, a preto ich bolo potrebné v danom konaní vyporiadať.

24. K žalobkyňou prezentovanej potrebe uplatnenia zásady disparity pri vyporiadaní sporných nehnuteľností v G. F. T., odvolací súd pripomína, že znenie ust. § 150 Občianskeho zákonníka nevylučuje, aby súd vyjadril rozdielnosť podielov manželov pri vyporiadaní spoločnej veci prihliadajúc na to, ako sa každý z manželov zaslúžil o nadobudnutie i udržanie spoločnej veci, a to tak, že vec prikáže do vlastníctva tomu z manželov, ktorý sa o nadobudnutie a udržanie spoločnej veci zaslúžil výlučne, resp. v prevažnej miere, bez toho, aby mu uložil povinnosť, aby druhému manželovi, ktorý sa o jeho nadobudnutie a udržanie nezaslúžil, na vyrovnanie podielu zaplatil určitú finančnú čiastku. Zákon explicitne neupravuje spôsob nerovného vyporiadania, a disparita môže byť tak vyjadrená nie iba percentom či zlomkom, ale aj prikázaním veci jednému z manželov bez toho, aby bol zaviazaný finančne sa s druhým manželom, pokiaľ ide o túto vec, vyporiadať. Na to, aby došlo k uplatneniu zásady disparity vo vzťahu k určitému majetku patriacemu do masy BSM, teda musí byť jednoznačne a nepochybne preukázaná existencia okolností, z ktorých vyplýva, že o nadobudnutie a udržanie tohto majetku sa zaslúžil výlučne alebo v prevažnej miere svojou konkrétnou činnosťou len jeden z manželov. Z výsledkov súdom prvej inštancie riadne vykonaného dokazovania však odvolací súd rovnako ako súd prvej inštancie nezistil žalobkyňou tvrdené skutočnosti, a to že by sa v porovnaní so žalovaným pričínila o nadobudnutie nehnuteľností v G. F. T., resp. im predchádzajúceho bytu na Q. A. Q. W., z kúpnej ceny ktorého kúpili nehnuteľnosti v G. F. T., vo významnejšej, prípadne výlučnej miere. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že pokiaľ ide o byt na Q. A. Q. W., tak o jeho nadobudnutie sa pričínili obaja manželia rovnakou mierou, pretože na nadobudnutie tohto bytu si zobrali spoločný hypotekárny úver vo výške 1.500.000 Sk, a rovnako to platilo pokiaľ išlo o nadobudnutie nehnuteľnosti v G. F. T., nakoľko boli nadobudnuté zo spoločných finančných prostriedkov získaných predajom bytu na Q. A. Q. W.. Odvolací súd tak na strane žalobkyne nevzhladol žiadnu výraznejšiu mieru aktivít na nadobudnutí sporných nehnuteľností. V tejto súvislosti je však potrebné uviesť, že z vykonaného dokazovania nesporne vyplynulo, že významnou mierou pomáhali stranám sporu ako manželom nadobúdať majetkové hodnoty rodičia žalobkyne, napríklad sumu 1.400.000 Sk poslala matka žalobkyne na jej účet po tom, ako jej bola vyplatená zo strany žalovaného kúpna cena za byt na Q. A. Q. W. vo výške 1.500.000 Sk. Vzhľadom na odvolaciu argumentáciu žalobkyne považuje však odvolací súd vo vzťahu k sume 1.400.000 Sk za potrebné uviesť, že táto bola podľa výslovnej výpovede matky žalobkyne ako svedkyne na pojednávaní dňa 05.02.2014 poskytnutá obom manželom s cieľom pomôcť im, a teda nie len v prospech žalobkyne. Poskytnutie značnej finančnej pomoci stranám sporu ako manželom rodičmi žalobkyne nemožno vyhodnotiť pokiaľ ide o posudzovanie miery pričinenia sa o nadobudnutie a udržanie spoločného majetku manželov v prospech žalobkyne a v neprospech žalovaného iba preto, že išlo o pomoc zo strany rodičov žalobkyne, a to z dôvodu, že z výpovede rodičov žalobkyne, predovšetkým jej matky, jednoznačne vyplynulo, že pomáhali obom bývalým manželom. Vzhľadom na tieto pre rozhodnutie veci podstatné skutočnosti sa už odvolací súd ďalej nezaoberal poukazmi žalobkyne na jednotlivé tvrdenia žalovaného, ktoré považovala za nepravdivé, nakoľko nemali žiaden vplyv na záver, že žiaden z bývalých manželov (žalobkyňa a žalovaný) sa nepričinil o nadobudnutie a udržanie nehnuteľností v G. F. T. (v hodnote 189.000 eur) tak významnou mierou, že bol daný dôvod na disparitné (nepomerne) vyporiadanie týchto nehnuteľností medzi nimi. V súhrne s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti vyhodnotil odvolací súd odvolaciu námietku žalobkyne o potrebe uplatnenia zásady disparity pri vyporiadaní dotknutých nehnuteľností v G. F. T. a celé jej odvolanie ako úplne neopodstatnené, nespôsobilé prívodiť iné ako súdom prvej inštancie vydané rozhodnutie o vyporiadaní BSM.

25. So zreteľom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu (aj v závislých výrokoch o súdnom poplatku za vyporiadanie BSM a o náhrade trov konania) podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

26. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa ust. § 257 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. tak, že žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože konanie o vyporiadanie BSM je konaním, v ktorom súd usporiada vzťahy medzi stranami sporu spôsobom vyplývajúcim z osobitného predpisu (Občiansky zákonník) bez ohľadu na návrhy strán sporu, čo znamená, že od ich návrhov sa môže v prípade, ak si to vyžaduje spravodlivé usporiadanie ich vzťahu, odchýliť. Odvolací súd považoval za nespravodlivé priznať nárok na náhradu trov odvolacieho konania v

takomto konaní len jednej zo strán sporu, preto hodnotiac túto skutočnosť ako dôvod hodný osobitného zreteľa nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žiadnej zo strán sporu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).